

บทที่ 5

สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภท การศึกษารายกรณี (Case Study) ซึ่งผู้วิจัยสรุปการวิจัยเป็นลำดับดังนี้

5.1.1 วัตถุประสงค์

เพื่อดำเนินการศึกษาหาสาเหตุและช่วยเหลือหรือแก้ไขปัญหานักเรียนให้มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีเป้าหมายทางการเรียนที่เหมาะสมโดยการให้คำปรึกษา

5.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2538 ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยมีคะแนนเฉลี่ย สะสมในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ต่ำกว่า 1.50 จำนวน 3 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกแบบเฉพาะจากประชากร

5.1.3 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

5.1.3.1 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งหมด 10 รายการ

- 1) ระเบียบสะสม (Cumulative Record)
- 2) กลวิธีสังคมมิติ (Sociometry)
- 3) ใครเอ่ย (Guess Who)
- 4) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (Questionnaire)
- 5) บันทึกประจำวัน (Diary Report)
- 6) อัตชีวประวัติ (Autobiography)
- 7) การสังเกต (Observation)
- 8) การสัมภาษณ์ (Interview)

9) การเยี่ยมบ้าน (Home-Visit)

10) การทดสอบเชิงจิตวิทยา (Psychological Testing)

5.1.3.2 เครื่องมือที่ใช้ดำเนินการช่วยเหลือ

1) โปรแกรมการให้คำปรึกษา โดยใช้กลวิธี MT METHOD หรือ

LAC METHOD

2) โปรแกรมการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาการยอมรับตนเอง

5.1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

5.1.5.1 ขั้นตอนการวิจัย

(1) นำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เสนอผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง)
จังหวัดขอนแก่น

(2) กำหนดนัดหมาย วัน เวลาที่จะเก็บข้อมูล ตลอดจนเตรียม
เครื่องมือที่จะใช้ในการวิจัย และเครื่องมือที่ใช้ดำเนินการช่วยเหลือ

5.1.5.2 ขั้นตอนการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่าง 3 คน เป็นรายกรณี โดยใช้
กระบวนการในการศึกษารายกรณี 7 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) กำหนดปัญหา
- 2) รวบรวมปัญหา
- 3) การวินิจฉัยข้อมูล
- 4) การประชุมปรึกษารายกรณี
- 5) การช่วยเหลือ
- 6) สรุปผล
- 7) การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1.6 ผลการศึกษารายกรณี มีดังนี้

กรณีศึกษารายที่ 1 พบว่า การที่นักเรียนมีผลการเรียนไม่ดีมีปัญหาดังนี้คือ ขาดเทคนิควิธีในการเรียน เช่น อ่านหนังสือ นักเรียนไม่ทราบเทคนิควิธีการอ่านหนังสือ การจัดเวลาในการเรียน เกิดความรู้สึกผิด และตำหนิตนเอง ขาดแรงจูงใจในการเรียน และเชาวน์ปัญญาของนักเรียนจัดอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

จากปัญหาดังกล่าว มีสาเหตุจากสุขภาพร่างกายของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนเคยป่วยเป็นโรคธาลัสซีเมีย ซึ่งโรคนี้จะมีผลกระทบกระเทือนถึงสมอง จึงทำให้นักเรียนมีเชาวน์ปัญญาที่อยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ ประกอบกับทางผู้ปกครองได้ให้การสนับสนุนทางการเรียนของเด็ก โดยการให้เรียนพิเศษ ซึ่งครูที่สอนพิเศษช่วยทำการบ้านให้นักเรียนตลอด จนนักเรียนเกิดความเคยชิน ไม่กล้าคิด ไม่กล้าที่จะตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง จึงทำให้ขาดความเข้าใจในบทเรียน พื้นฐานการเรียนของนักเรียนจึงอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้สึกผิดและตำหนิตนเอง จากสาเหตุดังกล่าวอาจเป็นผลให้ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน และขาดความพยายามที่จะทำให้มีผลทางการเรียนที่ดีขึ้น

หลังจากการให้คำปรึกษา นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีขึ้น มีผลการเรียนสูงขึ้น จากเดิมเคยสอบซ่อมในวิชา ในวิชาคณิตศาสตร์ และอังกฤษมาตลอด แต่ปัจจุบันได้เกรด 2 วิชาคณิตศาสตร์ และเกรด 1 ในวิชาอังกฤษนับได้ว่ามีผลการเรียนที่สูงขึ้น

กรณีศึกษารายที่ 2 พบว่า นักเรียนมีปัญหาดังนี้คือ ขาดเทคนิค หรือวิธีในการเรียนที่เหมาะสม กล่าวคือนักเรียนจะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเที่ยวเล่นกับเพื่อน ขาดการทบทวนบทเรียนในแต่ละวัน ไม่ทำงานส่ง เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีปัญหาในด้านบุคลิกภาพ กล่าวคือ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน มีความคาดหวังในเรื่องการเรียนต่ำ ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง

จากปัญหาดังกล่าวมีสาเหตุมาจาก ฐานะทางเศรษฐกิจทางครอบครัวที่ไม่สามารถสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียน เช่น การเรียนพิเศษ ประกอบกับระดับการศึกษาของบิดามารดาอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ไม่ได้เข้าไปมีส่วนในการช่วยติว หรือสอนให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียน ส่งผลให้พื้นฐานการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ จึงทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกผิด ตำหนิตนเอง มีความคาดหวังตนเองค่อนข้างต่ำ นอกจากนั้นปัญหาทางด้านสภาวะ

ครอบครัวแตกแยก และทัศนคติที่ไม่ตรงกันของบิดามารดาในเรื่องการเรียนของเด็ก กล่าวคือ บิดาอยากให้นักเรียนศึกษาต่อ แต่มารดาอยากให้นักเรียนทำงาน จึงทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในเป้าหมายของตนเอง และกลุ่มเพื่อนมีผลการเรียนที่อ่อนเหมือนกัน จึงทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจที่จะแข่งขัน

หลังจากให้คำปรึกษานักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือในเทอมแรกได้เกรดเฉลี่ย 0.72 ในเทอมสองได้เกรดเฉลี่ย 1.28 นับได้ว่ามีผลการเรียนที่สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

กรณีศึกษารายที่ 3 พบว่า ปัญหาในทางด้านการเรียนของนักเรียนคือ นักเรียนไม่เข้าใจวิธีการเรียนที่ถูกต้อง ขาดการจัดระบบเวลาในการเรียนที่เหมาะสม ไม่มีสมาธิในการเรียน ขาดการเตรียมตัวในการเรียน และทบทวนบทเรียนในแต่ละวัน รวมถึงไม่ได้ส่งงานอาจารย์

จากปัญหาดังกล่าวมีสาเหตุมาจาก ฐานะทางเศรษฐกิจในครอบครัวที่อยู่ในระดับต่ำ ทำให้ต้องหางานพิเศษทำ ทำให้ขาดการจัดระบบเวลาที่เหมาะสมทำให้ผลการเรียนที่ได้อยู่ในระดับต่ำ ประกอบกับไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนนักเรียนในห้องเรียนเดียวกัน จึงทำให้เด็กเกิดความรู้สึกด่าทอตนเอง และคิดว่าตนด้อยศักยภาพ จึงทำให้เกิดขาดแรงจูงใจที่จะในการเรียนส่งผลให้นักเรียนมีผลทางการเรียนต่ำ

5.2 ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาหาสาเหตุและช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยวิธีการศึกษารายกรณี ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การศึกษาหาสาเหตุและดำเนินการช่วยเหลือ โดยวิธีการให้คำปรึกษา ซึ่งมีส่วนช่วยให้นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น และมีเป้าหมายทางการเรียนที่เหมาะสม และจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางที่จะเป็นประโยชน์ดังนี้

5.2.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1) บิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีควรมีความเข้าใจในบทบาทของตน ในการที่จะเอื้ออำนวยให้นักเรียนด้านการเรียน ให้ความรักและ

เอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอและสนับสนุนให้นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีมีกำลังใจ และพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้จนถาวรยิ่งขึ้น

2) อาจารย์แนะแนว อาจารย์ประจำชั้น อาจารย์ประจำวิชา อาจารย์ที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสนใจ เอาใจใส่นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี โดยให้กำลังใจ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีเกิดกำลังใจ มั่นใจที่จะปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ให้ผลการเรียนดีขึ้น

5.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาไปใช้

1) ผู้ที่จะนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาได้แก่ โปรแกรมการให้คำปรึกษาโดยใช้กลวิธี MT METHOD หรือ LAC METHOD และโปรแกรมการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาการยอมรับตนเอง ไปใช้ควรเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษา ฝึกอบรม ทักษะการให้คำปรึกษาเบื้องต้นเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้

2) ผู้ที่จะนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาดังกล่าวไปใช้ ควรปรับหรือพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักเรียนที่ผู้รับบริการ

5.2.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรทำการศึกษารายกรณีเพื่อหาสาเหตุและช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น นักเรียนที่ถูกปฏิเสธการเข้ากลุ่มเพื่อน นักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เนื่องจากผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า การศึกษารายกรณีนี้สามารถปรับพฤติกรรมของนักเรียนได้อย่างน่าพอใจ

2) ควรพัฒนาโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลนี้เป็นโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อจะได้นำไปใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมเดียวกันเป็นกลุ่มได้ ซึ่งจะช่วยประหยัดเวลาให้การช่วยเหลือนักเรียน และทำให้สามารถช่วยเหลือนักเรียนได้คราวละมากกว่า 1 คน